

MINNA
MIKKANEN

STALKKERI

LIND & CO

STALKKERI

MINNA MIKKANEN

STALKKERI

LIND&CO

www.lindco.se

info@lindco.se

© Minna Mikkanen ja Bokförlaget Lind & Co

Kansi ja taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co AB, 2024

KL 84.2

ISBN 978-91-8052-845-0

PROLOGI

Sen siivet kävivät vinhasti, moninkertaisella nopeudella verrattuna luokkansa muihin lentäviin kiusankapalleisiin. Vauhtiin ylenpalttinen räpiköinti ei vaikuttanut, mutta sai aikaan lajille tunnusomaisen, korkeataajuisen ininän.

Se lähestyi varsin maltillisesti, ei syöksynyt verenhimossaan päätä pahkaa kohti havaitsemaansa hiilidioksidin lähdeä, vaan kierteli ja katseli, kunnes suoritti hallitun laskeutumisen lippalakini ja hiuskiehkuroiden alta pilkottavan vaaleanpunen korvaleden kaarelle. Se asteli lämpimällä, hien suolaamalla iholla liukastumatta – rauhallisesti, kuin himoaa ylyttäen. Haisteli, tutkiskeli ja lopulta antoisimman apajan löydettyään lävisti ihon polttavalla stiletillään.

Mies ei hyönteistä havainnut, sillä hänen kaikki aistinsa olivat virittyneet odottamaan. Hän makasi mahallaan notkelmassa, suuren sammaleisen kiven ja kaatuneen puunrungon suojissa. Edelliskesän pystyyn kuivunut korkea heinikko ja risuinen vadelmapensaiden ryteikkö verhosivat näkymän polulle. Hänen takanaan rinteen viettäessä alaspäin maasto muuttui vaikeakulkuseksi. Se takasi hänelle rauhan puuhastella kenenkään häiritsemättä.

Rinne nousi loivasti hänen yläpuolelleen. Parin-kolmenkymmenen metrin päässä kaartui lenkipolku sinivihreän aarniometsän uumenista. Tuohon mutkaan mies oli naulinnut

katseensa. Odotus kihelmöi vatsanpohjassa, poltteli nivusissa ja sykki kiihkeänä valtimoissa. Hän asetteli Nikonin paikalleen ja tarkensi. Sydän hypähti rinnassa naishahmon ilmestyessä mutkaan.

Nainen juoksi reippain askelin, poninhäntä rytmikkäästi heilahdellen. Pinkki t-paita oli kostunut kaula-aukon ympäriltä ja myös keskisolkää varjosti tumma läikkä. Mies katseli, kuinka naisen pakarat puristuivat jalkojen ponnistaessa vauhtia. Hän seurasi välinpitämättömänä loittonevien pakaroiden työskenteilyä. Nainen oli selvästi aktiiviliikkuja, kaikkea oli sopivasti, juuri oikeissa paikoissa.

Mutta tämä oli väärä nainen.

Lintujen laulun ja hiljaisen tuulen henkäilyn yli kantautui kävelysauvojen lähestyvä raskastahtinen napsahtelu. Mies huokaisi turhautuneena. Nyt ohitse taivaltavat pakarat eivät näytäneet puristuvan lainkaan. Ne hölskyivät. Aivan kuin takamus olisi jatkanut tytinäänsä vielä naisen pysähdyttyä lepäämään. Mies irvisti inhosta ja työnsi kameran kauemmas.

Samassa hänen huomionsa vei vauhdikkaasti mutkasta ilmestyvä miesjuoksija. Pitkät jalat taittoivat vaivattomasti taivalta. Pian ne olivat harpponeet ohi hyllyvän ja hikeään pyyhkivän sauvakävelijän. Kateuden ja kunnioituksen sekaisin miettein mies seurasi pitkäsäären menoa kameransa objektiivilla. Hän erotti selvästi, kuinka hikikarpat valuiivat pitkin ohimoita, kuinka suonet pullottivat hieman kurtteisella kaulalla. Ohipinkojalla oli ikää huomattavasti enemmän kuin kehonkieli ja motoriikka antoivat ymmärtää.

Juoksija kohotti kättään, vilkaisi laitetta ranteessaan ja irvisti, kurautti sitten äänekkäästi kurkkuaan ja sylkäisi. Klimppi näytti lentävän suoraan kohti. Mies säpsähti, väisti vaistomaisesti muistamatta olevansa kymmenien metrien päässä.

– Hyi saatana! hän sähähti hampaidensa välistä.

Aika mateli ja polku pysyi autiona. Mies alkoi tuskastua. Aurinko porotti suoraan selkään ja takaraivoon. Kainalot kastuivat, samoin päänahka lippalakin alla. Maa hänen allaan oli viileä ja kostea. Ulkoilupuku hylki vettä, mutta pitkään paikallaan maatessa alkoi imeä kosteutta itseensä.

Hyttynen oli aikaa sitten lopettanut ruokailunsa ja lentänyt kylläisenä matkoihinsa.

Eikö nainen tulisikaan? Ärtymys hiipi miehen mieleen. Hän puri hammasta ja puhalsi kiukkuisesti ilmaa toisesta suupieles-tään ohjatakseen poskea pitkin valuvan hikivanan syrjemmälle. Hän oli ollut varma, että tänään nainen tulisi. Hän oli oppinut naisen tavat nopeasti. Hän luotti vaistonsa. Hän luotti naiseen. Ehkä nainenkin sisimmässään tiesi hänen odottavan.

Kunpa vain mitään ikävää ei olisi sattunut.

Samalla kun huoli jo kouraisi vatsanpohjaa, mutkasta pilkahti näkyville jotain valkoista. Pieni kiharakarvainen koira laukkasi töppöjaloillaan piennarta pitkin. Se pysähtyi, nuuhki aikansa ruohotupasta ja nosti sitten koipeaan. Yleensä tuo pahainen piski ärsytti miestä ja sai aikaan suoranaisia inhon värähdyksiä, mutta nyt sen koominen, kömpelö hölkkä sykähdytti ilon ja helpotuksen lyönnit hänen rinnassaan. Nainen seurasi pian koiran perässä.

Siinä hän vihdoinkin oli.

Miehen silmät seurasivat rävähtämättä. Kamera painoi vasten poskiluuta. Naisen suu suipistui. Mies nuolaisi nopeasti huuliaan. Aivan kuin nainen suutelisi häntä. Hengitys kulki raskaasti huoahdellen ja sumensi näytön. Naisen huulilta lähti kimeä vihellys, ja samassa valkoinen, läähättävä karvakerä lyl-lersi hänen luokseen.

He jatkoivat rinnatusten, nainen ja koira. Naisen suu oli hymyssä ja poskilla terhakka puna. Mies erotti silmien syvän vihreän. Hän antoi katseensa valua alemmas. Pyöreät rinnat,

juuri hänen kämmeniinsä sopivat, pompahtelivat rytmikkäästi ylös, alas, ylös, alas.

Mies tunsu, kuinka hänen kätensä kostuivat. Veri kohisi ohimoilla, syöksyi kiivain tyrskein eteenpäin. Koko alavatsa nivusia myöten kiehui. Hän tiukensi otettaan kamerasta. Laukaisin rapsahteli rytmikkäästi. Nainen katsoi suoraan kohti. Hymyili.

– Hei! mies kuiskasi lähes äänettömästi. – Hei rakas, hän nosti toisen käden sormiaan kuin tervehdykseen.

Nainen jatkoi hymyillen kulkuaan, pysähtyi vähän matkan päässä ja kumartui napsauttamaan koiran talutushihnan kiinni kaulapantaan. Rintojen välinen vako pilkahti kaula-aukosta.

Sen täytyi olla merkki.

Vaikeasti hengittäen mies seurasi keinahtelevien lanteiden kulkua. Silmät viipyilivät yhä mäenharjalla, vaikka nainen oli jo aikaa sitten kadonnut näkyvistä.

Lopulta mies laski kameran maahan, veti väristen henkeä ja hymyili. Hän hekumoi kiihkonsa paineessa ja tunsu vaativan sykkeen vasten alavatsaansa. Hän paloi halusta hivuttaa kätensä housun kuminauhavyötärön ali, aistia himon kuumana sormisaan, mutta hillitsi itsensä. Hän ei ollut sellainen – halveksittava ja likainen puskarunkkari.

Myöhemmin, hän ajatteli, myöhemmin. Vasta kotiin päästyään hän antaisi naisen kuvan palata verkkokalvoilleen, nojaisi vasten liukasta kaakeliseinää ja kuuman veden valuessa pitkin kehoaan päästäisi lopulta itsensä pinteestä.

LUKU 1

PERJANTAI 29. HUHTIKUUTA

*M*ies työnsi veneen pajukon suojista vesille ja harpasi kyytiin. Hiljalleen meloen hän irtautui saaren rannasta, laski sähkömoottorin alas ja alkoi ääneti lipua kohti auringonlaskua.

Järven selällä oli kaksi saarta. Hän lähestyi niitä, sammutti moottorin ja jättäytyi kauemmas tyynen hiljaisuuden keskelle. Hän siirtyi kokkaan ja alkoi soutaa. Auringon viimeiset säteet painuivat horisontin taa. Mies nosti airot ylös, antoi katseensa kiertää pitkin autiota järvenselkää ja saarten uinuvia rantoja. Vesinorot valuivat airojen lapoja pitkin, kunnes tippuivat suurina pisaroina ja muodostivat kasvavia renkaita veden sileälle kalvolle.

Hämärä laskeutui tienoon ylle. Rantasaunat peilasivat kasvojaan veden hyiseen pintaan. Rannat olivat autiot, vapaat veneistä – vain yhtä lukuun ottamatta.

Syvenevän hämärän turvin mies souti lähemmäs saaren rantaan. Vene lipui hiljalleen kevätyössä. Mies siristi silmiään, katseli vielä tovin ja käynnisti sitten sähkömoottorin. Saaret loittonivat, sulivat hämärään, toinen synkkä ja suojainen, toinen avoin ja valoisa.

Mansardikattoinen mökki tuijotti pimennetyin ikkunasilmin tummuvaa järvenselkää.

LUKU 2

KESKIVIIKKO 11. TOUKOKUUTA

Saija taiteili täyteen lastattujen kottikärryjen kanssa jyrkällä rantapolulla. Talutushihnassa hänen ympärillään tempoili pieni valkoinen koira. Valkovuokkomättäiden kuorruttama rantarinne hohti kilpaa auringon kanssa, pikkulintujen konsertti soi tauotta ja koivut puskiivat hennonvihreää hiirenkorvaa, vaikka vapusta oli kulunut vasta reilu viikko.

Toukokuun ensimmäinen, poikkeuksellisen lämmin viikko oli päättynyt edellisen illan rajuun ukonilmaan. Mutta nyt aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta, ja ilma oli edelleen keväisen lämmin, vaikka järveltä puhalsikin ajoittain navakka viima.

Käräyt mielivät vauhdilla kohti rantaa. Saijalla oli täysi työ niiden pitelemisessä, eikä koiran malttamaton menohalu helpottanut hänen kulkuaan. Kevät tarjosi paljon uutta ihasteltavaa pienelle nelijalkaiselle. Sen huomion varasti milloin viekoittelevasti liihotteleva sitruunaperhonen, milloin jalan alle jääneen tuhkelon ilmoille pöläyttämä itiöpilvi.

Pulla, sekarotuinen, kiltti seurakoira oli tullut Saijan elämään kummitädiltä perityn saarimökin kylkiäisenä pari vuotta sitten. Alkuhämmennyksen jälkeen he olivat hitsautuneet tiiviiksi yksiköksi. Heistä oli tullut perhe.

Kallavesi huljutteli rantakivikkoa vielä hyisen raikkailla laineillaan. Venerannassa leijui tervan tuoksu iäkkään miehen sutiessa vanhan puuveneensä kylkeä. Ympärille kerääntynyt ukkokööri jakoi auliisti neuvojaan, ja yhdessä muisteltiin entisaikojen tummia, koko rantaviivan mittaisia puuvenerivistöjä.

Kauempana rantapolulla Saijan edellä harppoi pitkä, hintelä mies, Kämäsen Rami, Saijan seinänaapurin sulhanen. Kumarrassa ja pää syvällä hartioiden välissä kuin selkäsaunaa uumoillen hän hiippaili laiturille. Verryttelyhousun takataskussa pullotti punainen tölkki ja toinen pilkisti kämmenen suojasta flanellipaidan hihan alta. Housunvyötärö lerpatti tölkin painosta alhaalla ja paljasti kaistaleen kalpeaa, luisevaa takapuolta.

Rami kuuli Saijan lähestyvän takanaan ja pysähtyi odottamaan.

– Mökillekö mänet?

– Sinnepä sinne, Saija myönsi.

– Et mukkaan ottas? Saunan lämmittäjäksi ja selänpesijäksi, ähähähähää, Rami kähisi, jolloin naurunvirne paljasti harvaksi käyneen hammasrivin.

– Eiköhän jätetä.

– Nooh, toisen kerran sitten.

Saijan oli vaikea uskoa, mutta mies oli kuuleman mukaan nuorena ollut komea ja aikamoisessa naistenmiehen maineessa. Viime aikoina ulkoiset puitteet olivat päässeet ränsistymään, mutta yritys oli sitkeästi juurtunut luonteeseen.

– Kyllä tässä joutais, kun on tuas tuota lommoo. Selekä vihottelloo.

– No jospa se Riitta hoitaa työkuuntoon, Saija yritti kuitata mahdollisimman välinpitämättömästi.

– Parempi se olis ammattilaisen hoijossa, Rami iski silmää.

Saija ei ollut kertonut sen enempää Kämäselle kuin muillekaan naapureilleen sairaanhoitajan ammattiaan, mutta jostakin

mies oli sen tietoonsa urkinut. Kämänen oli patalaiska, pahimman luokan lusmu ja jatkuvalla sairauslomalla laitoshuoltajan työstään. Ja kun eläkkeelle jo päässeestä Riitta-morsiamesta oli seuraa aamusta iltaan, niin mikäpä oli ollessa jouten.

Laiturilla Riitta jo sulhoaan odottelikin. Hänen lempipuuhaansa oli istuskella auringossa ja siemailla siideriä suoraan tölkistä. Siellä hän askaroi parhaillaankin harrastuksensa parissa, ravisteli tölkin viimeiset pisarat kurkkuunsa ja Ramin nähdessään käsi ojossa odotti uutta.

– *Tänä yönääää, onni suosii rohkejaa*, hän loilotti, sihautti tölkin auki ja kohotti rehvakkaasti maljan odotettavissa olevan onnensa kunniaksi.

Riitalla oli mittaa vain häthätää yli puolentoista metrin, ja kaunistelemattoman arvion perusteella ympärysmitta lähenteli samaa. Istuessaan laiturin penkillä hänen jalkansa eivät yltäneet maahan saakka vaan jäivät lapsekkaasti roikkumaan ilmaan. Rami puolestaan oli morsiantaan reilusti päätä pidempi, luiseva ja hengetön.

Riitta heilutteli pulleita sääriään kuin pikkulapsi ja iloisesti lauleskellen huiskutti ohi rientävälle Saijalle. Saija huikkasi pikaiset heipat ja kiristi tahtia kohti venerantaa. Hänellä ei ollut haluja tuhlata hetkeäkään kauniista lomapäivästään kuuntelemalla Riitan marmatusta. Sillä jo entuudestaan hän tiesi puheen kääntyvän Riitan pienen elinpiirin epäkohtien päivittelyyn. Siinä saisivat osansa niin naapurit, Saija kuin lopulta Ramikin. Ylipäättään kaikkien muiden kuin Riitan oma toiminta oli tavalla tai toisella epäonnistunutta.

Aurinko porotti suojaisaan venerantaan, mutta jääkylmän veden jäähdyttämä tuuli viilensi mukavasti. Saarimökin omistajana Saija riemuitsi aikaisesta keväästä. Ilo täytti mielen aina, kun järvi vapautui jäistä ja oma mökki toivotti tulijan tervetulleeksi.

– *Voiko ihanammin päivän enää alkaa, onko ihanampaa aamua kuin tää*, Saija hyräili ja alkoi lastata venettään.

Hän oli korkannut mökkikauden edellisenä viikonloppuna, siivonnut mökin, täydentänyt sen ruokavarastoja ja kerännyt mukaansa talven ummehduttamat tekstiilit, jotka nyt olivat matkalla takaisin, pestyinä ja silitettyinä suurissa kasseissa.

Veneen halkoessa timantinsäihkeistä järven pintaa Saija katseli loittonevaa kotirantaa. Mikä onni olikaan asua kaupungissa tällaisella paikalla. Täällä sai elää kuin maaseudun rauhassa, omalta ovelta oli rantaan vajaat sata metriä ja venematkaa mökille vaivainen vartti kymmenen hevosvoiman moottorilla.

Ensi alkuun kuultuaan perinnöstä Saija oli ajatellut laittaa mökin myyntiin. Hän oli arvellut, ettei hänen yksinään tulisi lähdettyä saareen, ja että käyttämättömänä mökki rapistuisi ja olisi vain rasitteena kiinteistöveroineen ja muine kuluineen. Ensimmäisen saarivierailun jälkeen hän kuitenkin muutti mielensä.

Mökki oli pieni 50-luvulla rakennettu mansardikattoinen, mummonmökin tyylinen rakennus, jossa oli kaunis lasiveranta. Ikkunoita reunustivat koristeelliset puuleikkaukset. Saija ihastui mökkiin ensi silmäyksellä. Pieni saari oli kokonaan Saijan omistuksessa, eikä siellä ollut muita mökkejä. Lasiverannan lisäksi mökissä oli tupa, vanhan ajan viileä ruokahuone ja pieni kamari. Tuvassa oli leivinuuni ja puuhella. Kamaria lämmitti valkoiseksi maalattu pönttöuuni.

Sähköjä saareessa ei ollut, eikä Saija tiennyt olisiko niitä sinne mahdollista saadaakaan. Toisaalta ei hän sähköä osannut kaivatakaan. Oli vain hyväksi olla välillä ilman tietokonetta, televisiota ja muita sähkövempaimia. Ja koska hän käytti mökkiä vain kesäisin, iltavalaistukseksi riittivät hyvin kynttilät. Ainut huono puoli oli kaivon puuttuminen. Juomavesi piti tuoda mu-

kana, mutta onneksi Kallaveden vesi oli puhdasta ja kelpasi pesu- ja saunavedeksi.

Pulla istui vakiopaikallaan veneen kokassa kuono menosuuntaan päin ja yritti napsia keulasta pärskähteleviä vesipisaroita suuhunsa.

LUKU 3

*M*ies sammutti moottorin. Vene lipui hiljalleen tutulle paikalle rantaan. Hän sitoi sen köydellä ranta-koivuun, suojaan kivien kupeeseen.

Vaivihkaa hän tähyili järvenselälle. Aikainen aamu ei ollut houkutellut veneilijöitä liikkeelle, kukaan ei ollut näkemässä. Hän kulki hitaasti ympäristöään tarkkaillen saaren poikki mökin pihaan. Rappujen vieressä oli koiran vesikuppi. Mies potkaisi sen kumoon.

Kirottu rakki, hän irvisti.

Viime kerralla se oli pilannut kaiken. Juuri kun hän oli päässyt naisen huomaamatta saareen, tyhmä piski oli juossut häntä heiluen suoraan kohti, hyppinyt ja haukkunut. Oli ollut pakko lähteä saman tien, ettei joutunut yllätetyksi. Piski vaikeni vasta hänen heitettyään eväsläpkinsä kivikolle. Kaikeksi onneksi leipä osui kivenkoloon, ja hän pääsi livahtamaan elukan jäädessä tonkimaan sitä ylös.

Mies kuljeskeli pitkin rantaa, viivähti naisen venepaikalla, laiturilla ja rantapolulla. Hän asteli raput ylös saunan kuistille ja istahti hetkeksi. Hän siveli kädellään penkkiä, jolla nainen saunan jälkeen istui jäähdyttelemässä. Kuistin kaiteella roikkuivat kuivumaan jätetyt kirkkaankeltaiset bikinit.

Naisella oli myös vihreät bikinit. Mies sulki silmänsä ja muis-teli. Vihreä sopi paremmin. Sammalenvihreä, kuten naisen silmät. Hän muisti jumalaisen, maidonvalkoisen poven, joka pal-

jastui vihreän vaatekappaleen alta. Kuumotus levisi nivusista, sykki alavatsalla, huulilta karkasi värisevä huokaus.

Hän tuns i vihamielisen tuijotuksen, avasi silmänsä ja katsoi uhmakkaasti mökin tummiin, tyhjiin ikkunasilmiin. Ne näyttivät uhkaavilta, kuin varoittaisivat. Pah, mies ajatteli, nousi ja lähti harppomaan rivakoin askelin kohti varastorakennusta.

Hän avasi oven hakasen ja astui jalkansa kynnyksen yli. Toisella kädellään hän kurkotti ylös ja hapuili kamanan päällystä. Siellä, omalla paikallaan oli avainnippu.

Vihellessen ja avainrengasta sormensa ympärillä pyöritellen mies asteli kohti mökkiä. Hän harppasi raput yhdellä loikalla, pysähtyi ja vilkaisi olkansa yli järvelle, ennen kuin työnsi avaimen lukkoon. Lukko aukesi äänettömästi, kahva kirkahti vaimeasti hänen painaessaan sen alas. Täytyisi muistaa öljytä se ennen lähtöä, hän muistutti itseään. Hän väisti verannan narahtavan lattialaudan ja astui tuttuun tupaan.

Hän kulki huoneessa sivellen sormenpäillään pöydänpintoja, tuolin selkämyksiä, koriste-esineitä – kaikkea, mikä oli naisen omaa. Hän meni ruokahuoneeseen, avasi komeron oven ja kuljetti sormeaan hyllyn reunaa pitkin.

Jalan alla tuntui kohouma. Mies potkaisi maton syrjään ja kumartui avaamaan lattialuukun. Hän kaivoi taskustaan pienen avaimenperälampun ja valaisi sen kapealla säteellä pikkuruisen kellarin hyllyrivejä. Hyllyillä oli hyvässä järjestyksessä ruokatarvikkeita, hillopurkkeja, mehupulloja, suuri kimpale naisen lempijuustoa sekä koiranruokapurkkeja.

Miehen katse pysähtyi koiranruokiin. Hän tuns i vastustamaton ta halua kostaa inhottavalle pikkupiskille. Ajatus sekoittaa jotakin koiranruokaan houkutti häntä suunnattomasti.

Kamarissa mies avasi vaatekaapin, veti syvään henkeä ja aisti naisen tuoksun tangolla roikkuvista vaatteista. Hitaasti hän liu'utti auki lipaston ylimmän laatikon ja henkäisi vaaleansini-

Kuopiossa asuva sairaanhoitaja Saija on lähdössä viikonlopun viettoon saarimökilleen, kun hän yllättäen katoaa. Viimeinen havainto Saijasta tehdään venerannassa, josta hän lähti saareen koiransa kanssa.

Jo aiempina viikkoina Saija on tuntenut, että häntä tarkkaillaan. Omituinen mies on hiippaillut kodin lähellä yllättävinä aikoina ja rivitalonaapurustossakin on eripuraa. Vanhempi rikoskonstaapeli Raisa Jalava ja hänen innokas nuori harjoittelijansa Eelis Peltomaa alkavat selvittää katoamista. Kun Saijan lemmikkikoira löytyy surmattuna mökin vierestä, poliiseille tulee kiire. Mitä Saijalle on tapahtunut?

Kuopiolaisen kirjailijan Minna Mikkasen järvymaisemiin sijoittuva jännitystrilleri vie lukijan stalkkerin jäljille.

KL 84.2 • ISBN: 978-91-8052-845-0

WWW.LINDCO.SE